

Bona química

La M. Àngels Carvajal és doctora en Química. Té 31 anys i n'ha passat uns quants a l'estranger, en estades de recerca. Actualment treballa al departament de Química Física de la Universitat Rovira i Virgili, a Tarragona.

17/02/2010

"Des de sempre m'han agradat les ciències i quan vaig acabar la carrera de Química se'm va presentar l'ocasió de fer la tesi doctoral i, posteriorment, l'oportunitat de fer

recerca a l'estranger. Primer vaig estar un any i mig a Itàlia, a la Università degli Studi di Bologna; després un any a França, a l'École Normale Supérieure de Lyon; i finalment dos anys a Jerusalem, a la Hebrew University of Jerusalem.

Trobo que tot plegat ha estat molt enriquidor. Viure i treballar en tres països diferents en quatre anys pot semblar una mica “mogut”. D'altra banda, no tinc la impressió que hagi fet coses tan diferents.

Sent de l'Opus Dei, tenia clar que es tractava de lluitar per ser santa en qualsevol circumstància (país, ciutat, projecte...), la qual cosa simplificava força les coses. Durant la meua estada a Itàlia vaig tenir l'oportunitat d'estar en una tertúlia amb el Prelat de l'Opus Dei i recordo que una noia li va comentar que es traslladava a viure a una altra ciutat. El Pare li va dir que Jesús l'esperava a

l'Eucaristia, al Tabernacle, a la nova ciutat, el mateix Jesús que estava allà on aquell moment vivia. Aquestes paraules m'han ajudat molt i sempre que sabia que havia de marxar a un altre país les he considerat. Quan les novetats del país es feien notar, quan estava més sorpresa per les peculiaritats de les noves situacions... allò que no canviava era que el Senyor sempre estava al Sagrari esperant-me i fent-me costat.

El fet d'haver estat en països tan diferents m'ha fet passar per moments que mai hagués imaginat que poguessin haver succeït a Barcelona, com ara l'experiència de seguir l'elecció del Sant Pare Benet XVI a Itàlia, al laboratori i amb la gent venint de tota la planta per veure qui havia estat escollit, o un Nadal a Jerusalem en què ningú de l'equip sabia què passava el 25 de desembre.

Conèixer gent de llocs tan diferents m'ha donat l'oportunitat de tenir converses sobre Déu amb gent amb formació i *backgrounds* culturals ben diferents. Recordo una conversa encantadora amb un professor italià que es declarava agnòstic però que alhora deia: “ *si fa fatica a non credere* ”: els processos naturals són tan bonics que costa no creure. I un altre moment divertit va ser una conversa d'un company xinès, jove, de Xina continental, declarant que es considerava ateu, que només creia en la ciència, davant la incredulitat d'un professor jueu de certa edat i gran prestigi, al qual li semblava impossible que realment es pogués ser ateu “de veritat”. Una companya jueva li va explicar al noi xinès que precisament la ciència és un camí per conèixer Déu, com actua.

Un company francès també em va manifestar la seva perplexitat, perquè a ell sempre li havien

ensenyat que la ciència i la fe són incompatibles, i s'havia trobat amb mi: per primer cop algú que es dedicava a la ciència i alhora tenia fe! Personalment no trobo que siguin incompatibles, sinó que la fe fa que en certa manera un gaudeixi més de la recerca científica, perquè a la satisfacció d'anar coneixent com funcionen les coses a la natura, s'hi afegeix l'alegria de poder admirar l'amor que hi ha al darrere: la natura és com si fos un regal. El regal en sí mateix és meravellós i es pot gaudir, però dóna molta més alegria conèixer qui t'ho està regalant i saber que ho ha fet perquè t'estima. Un professor de Barcelona (no massa catòlic, per cert) em deia que per ell la recerca és com jugar amb Déu, perquè a mesura que un va descobrint i entenent coses, apareixen més interrogants. És com si Déu ens volgués tenir entretinguts.

La recerca que faig és bastant difícil d'explicar, per molt que simplifiqui... He estudiat el mecanisme de les reaccions químiques i enzimàtiques i faig simulacions en materials fotomagnètics. Tot mitjançant simulacions per ordinador. El fet de poder oferir a Déu el treball és molt animant: quan les coses surten, es pot compartir amb Ell, i quan no, no és un fracàs absolut perquè l'esforç ofert té valor en sí mateix, independentment del resultat –i en ciència els projectes solen “no sortir”... fins que surten–, o sigui que hi ha moltes hores de treball que les valora només Déu.

Una altra experiència interessant és veure la labor de l'Opus Dei en llocs diferents i veure com a tot arreu hi ha gent a la qual ajuda i que valora l'esperit de l'Opus Dei. A més, he pogut col·laborar en les activitats que es realitzen als diferents llocs: des de donar classes de formació cristiana

en italià-català-castellà a Florència,
fins classes de cuina en anglès-
hebreu-àrab a nenes a Natzareth.
Fer-se entendre és un repte i moltes
vegades molt divertit.

Una de les coses que em vaig
plantejar en les estades de recerca - i
suposo que tothom s'ho planteja,
sigui on sigui- és que podia enfocar la
meva vida o com treballar “només”,
o fer-ho compatible amb col·laborar
en les activitats que ofereix l'Opus
Dei en els diferents llocs. De fet,
l'alternativa real que es planteja és: o
viure per a un mateix, o per a Déu i
els altres. No és una alternativa entre
ciència i Déu, perquè a la ciència hi
trobo Déu. Però alhora, com que a
l'Opus Dei l'apostolat no és només
organitzar activitats, sinó ,i sobretot,
donar a conèixer l'esperit cristià a la
feina i entre els companys, si feia
moltes coses però desatenia la meva
feina era un contrasentit. La clau és
fer-se un horari i aprofitar més el

temps. Òbviament no sempre ho aconseguixo, però en això no trobo que sigui massa diferent del que els passa a amigues meves que comencen a tenir fills i que els surten imprevistos cada dia... Diguem que no vol dir que a una li surti tot i que la vida sigui de color rosa, però aquesta lluita i “ocupació” donen sentit a la vida”.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/bona-
quimica/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/bona-quimica/) (10/08/2025)